

му падане, послѣ се склучи надъ него, и нѣколко вълни, които идѣха отъ подножието на скалата, се прѣстнаха въ бѣла пѣна. Отъ близката подводна скала се зачу силенъ смѣхъ: това бѣше Водниятъ царь, който се смѣеше надъ своята жертва. Тѣй си отмъсти той на човѣка, който му отне плѣнницата... И въ бѣсното си отмъщение — той отпусти изворитѣ на всичкитѣ води, които забликаха съ страшна сила.

Водитѣ се повдигнаха. Грамадни, жълти и мжтни вълни се запрѣмѣтаха и понесоха къмъ села и градове. Изплашенитѣ хора хукнаха да бѣгатъ и търсятъ спасение по височинитѣ. Нощта настѣпи черна, непрогледна.

— Голѣмъ дъждъ е валѣлъ въ Балкана, казваха си тѣ единъ на другъ, и тичаха, уплашени, да прибиратъ добитѣкъ и стока.

Само нѣкои старци бърчеха челата си, поглеждаха къмъ тъмнитѣ вълни и мълчаха. . . Небето бѣ ясно, и къмъ Балкана се не виждаше ни единъ облакъ. Ала въ рошавитѣ гърбове на вълнитѣ, тѣ виждаха, сѣкашъ, овце, овчари, виждаха дори грамадната глава на Водния царь, който се носѣше съ побѣдна пѣсень, страшенъ и гордъ . . . Кръстѣха се и си шепнѣха:

— Боже избави! — нѣкой е разсърдилъ от мѣстителния царь на водитѣ . . .

И никой не знаеше да каже нѣщо повече.

А Водниятъ царь скоро забрави: слѣдъ двадена, при изгрѣвъ слънце, той прибра пакъ водитѣ си, и Янтра си затече пакъ спокойно.

Ала чуеше ли на пролѣтъ пѣсеньта на Нимфитѣ, чуеше ли нейния гласъ, кършенъ и безгри-